

ENS DEIXEM POTAR PER “L’IMMEDIATISME I L’EMOTIVISME”?

1. Conèixer la manera de ser del nostre ambient cultural

Estem en la cultura de la immediatesa. Ens hem acostumat a aconseguir el que volem de manera ràpida i immediata. Hi ha contribuït molt el progrés tècnic que ens ho posa tot ràpidament a l’abast: un aparell, un producte, una informació, un servei. A més el fet que les institucions funcionin i que cadascú faci bé la seva feina és signe d’una societat desenvolupada. Això és positiu, sens dubte. Té, però, una conseqüència negativa: ens ha acostumat a pensar que és normal tenir-ho tot al nostre servei i de seguida. I ha contribuït a fer-nos exigents, inclinats a imposar – “pago els impostos!” - , a protestar si les coses no van bé.

La precipitació del món que vivim ens ha acostumat també a prendre decisions de manera ràpida en les situacions que anem vivint, plurals, complexes, variades, i en un clima fortament relativista. Tot plegat fa que ens trobem sense punts de referència clars i que acabem decidint pel que sentim en cada moment. És l’imperi de l’emotivitat. En el tracte amb la família, amb els altres, en els comentaris, en les opinions, prenem decisions portats pel sentiment, per la impressió del moment, seguint l’impuls de les nostres emocions a flor de pell.

“Immediatisme” i “emotivisme” són dues característiques de la nostra manera de ser que responen al procés de la nostra societat i de la nostra cultura: tècnicament avançada, hedonista, complexa, plural, ràpida, relativista.

Posem de relleu ara un aspecte important. La vida que portem i les decisions que prenem les vivim com una afirmació de la nostra persona i de la nostra autonomia, amb la sensació que decidim no per imposició d’un altre sinó per convicció pròpia. Aquí pot haver-hi un engany enorme. Sovint les nostres decisions, que prenem com a personals i autònomes, no són res més que el ressò de les evidències col·lectives de l’ambient. Fem l’esforç d’analitzar què pensa i decideix la gent que coneixem i nosaltres mateixos sobre la política, la immigració, l’educació dels fills, el tercer món, el terrorisme, la guerra, la sexualitat, l’avortament, el divorci, la fe cristiana, l’Església... són temes delicats, plens de matisos. En canvi, en general, opinem i decidim sense gaire reflexió, portats per l’ambient i per la sensació més o menys emotiva que sentim. La nostra espontaneïtat, pretenent ser molt personal, segueix, de fet, els dictats del clima social.

2. La crida de Jesús

Vist així el tema que ens ocupa no és propi només del nostre temps sinó que, d’una manera o altra, s’ha repetit sempre. Recordem les paraules de Jesús dirigides a la gent del seu temps: “Ja sabeu què es va dir als antics...; doncs jo us dic...”. Tot el missatge de Jesús és la crida a una manera nova de pensar i de viure; és la crida a posar en dubte les evidències ambientals i començar a viure d’una manera nova. El que Ell anuncia és un “vi nou” que rebenta les pràctiques i els costums antics (Mc 2, 22). Cal canviar, convertir-se. Una frase dura de Pere ho formula: “Aparteu-vos d’aquesta generació esgarriada” (Ac 2,40). Aquesta és la veritable llibertat, l’alliberament de la mentalitat, les tradicions i els costums que encaixonen la vida i la fan petita i esquifida. Cal alliberar-se d’aquest món per obrir-se a la vida veritable.

Una expressió de Jesús sorprèn per la seva contundència: “Hipòcrites! Vosaltres sabeu entendre l’aspecte de la terra i del cel, ¿i no sabeu entendre en quin temps esteu vivint?; ¿per què no

discerniu per vosaltres mateixos allò que convé fer? (Lc 12, 56-57). Sorprèn per la seva contundència i també pel seu consell. No exhorta pròpiament a “complir la voluntat de Déu” sinó a “judicar per vosaltres mateixos el que cal fer”. Això dóna peu a l’última reflexió.

3. Creixement i maduresa de la nostra vida

No vivim impunement. Cada decisió que prenem, especialment les que tenen alguna importància, ens van fent a nosaltres mateixos. Cada persona és filla no només de la seva família, del seu poble i del seu ambient cultural; és filla sobretot de les seves pròpies decisions, que la van configurant. Hi ha persones, potser moltes, que es troben als seus vint o vint-i-cinc o trenta anys, i mai han dedicat una estona a reflexionar i a calibrar la decisió que prenen, les paraules que diuen, les opinions que proposen, les raons per les quals fan una cosa... ; es troben que són d’una manera sense haver-hi reflexionat mai. Actuen per raons emotives, s’han fet seves les evidències del seu ambient.

Fer-se com a persona consisteix precisament a aprendre a calibrar les decisions que prenem, les paraules que pronunciem, les nostres opinions, la nostra vida. És l’exhortació de l’Evangeli: “Per què no discerniu per vosaltres mateixos allò que convé fer?” (Lc 12, 57). I aquesta és també la manera cristiana d’entendre la vida i el creixement d’una persona. Els cristians creiem que la vida veritable consisteix a fer la voluntat del Pare i seguir la Paraula i l’Esperit de Jesús, el Senyor. Doncs bé, això no es fa sinó “discernint per nosaltres mateixos el que cal fer”. Cal aprendre a buscar en cada situació quin és el bé que ara i aquí cal que jo faci, quina és l’opinió adequada, quina és la millor decisió pel bé dels altres i de mi mateix. Cal un esforç personal per buscar quin és el bé de cada persona, de cada grup, el que joestic cridat a fer cada moment. Aquesta actitud és a la banda contrària dels “immediatismes”, que exigeixen tenir-ho tot de seguida; o dels “emotivismes”, que es mouen per sentiments i evidències ambientals. I aquesta actitud és també la que pot ajudar a discernir què hi ha de bo i què hi ha de menys acceptable en aquestes evidències de l’ambient que ens envolta.

Preguntes per a reflexionar

- 1.- Quins són els grans condicionaments socials que provoquen actituds d’emotivitat i immediatesa a l’hora de prendre decisions?
- 2.- La recerca de l’eficàcia i de la rapidesa, condicionen la presa de decisions en consciència?
- 3.- En alguna situació el fet d’actuar des de l’emotivitat i l’immediatisme pot ser un valor positiu?

Cites Bíbliques

- **Lc. 12, 56-57:** *Per què no discerniu per vosaltres mateixos allò que convé fer?*
- **Lc. 12, 16-2:** *Paràbola del ric neci obsessionat tan sols per acumular riquesa.*
- **Mt. 5,3:** *Digueu sí, quan és sí; no, quan és no. El que es diu de més, ve del Maligne*
- **1 P. 1,17:** *A ell, que no fa distinció de persones i que judica cadascú segons les seves obres, vosaltres l'invoqueu com a Pare. Viviu, doncs, reverenciant-lo tot el temps que passeu com a estrangers en aquest món*
- **1 Cor 4,4:** *La meva consciència no m'acusa de res, però això no vol pas dir que jo sigui irrepreensible. El qui m'ha de judicar és el Senyor?*
- **1 Cor 6,2:** *No sabeu que el poble sant judicarà el món? I si vosaltres heu de judicar el món, ¿ara sou incapaços de resoldre causes sense importància?*

Bibliografia

JOAN PAU II. *Encíclica Veritatis splendor*.

G. MORA. *Ser cristià. (Qué es ser cristiano)* Emaús. Centre de Pastoral Litúrgica. Barcelona.

Barcelona, Febrer de 2010.